

بسم الله الرحمن الرحيم

تاریخ: 99/05/30

موضوع: برگزاری یا عدم برگزاری عزای سیدالشهداء در ایام بیماری کرونا

ویژه برنامه قتیل العبرات

فهرست مطالب این سخنرانی:

ماه محرم، ماه عزای اهل بیت پیامبر (علیهم السلام)

فتوای آیه الله خوئی: سفر خوفی، سفر معصیت است!!

برگزاری یا عدم برگزاری عزای سیدالشهداء در ایام بیماری کرونا

پاداش گریه بر مصائب اهل بیت (علیهم السلام) به نقل «احمد بن حنبل»!

آیت الله دکتر حسینی قزوینی:

اعوذ بالله من الشیطان الرجیم بسم الله الرحمن الرحیم و به نستعین و هو خیر ناصر و معین الحمد لله و الصلاة
على رسول الله و على آله آل الله لاسیما على مولانا بقية الله و اللعن الدائم على اعدائهم اعداء الله إلى يوم لقاء
الله الحمد لله الذی هدانا لهذا و ما كنا لنهتدی لولا أن هدانا الله

خدا را بر تمام نعمت‌هایش به ویژه نعمت ولایت سپاس می‌گوییم. این که خداوند عالم ما را حسینی
آفرید و حیات ما را حیات حسینی قرار داد و عشق حسین را در سراسر وجودمان و ایمانمان و عشقمان قرار
داد، سپاس می‌گوییم.

این نعمت، نعمتی است که خداوند عالم بدون آنکه هیچ عملی انجام داده باشیم یا کاری کرده باشیم از باب:

«يا مُبْتَدِئاً بِالنَّعْمِ قَبْلَ اسْتِحْقَاقِهَا»

بحار الأنوار، نویسنده: مجلسی، محمد باقر بن محمد تقی، محقق / مصحح: جمعی از محققان، ج 51،

ص 304، ح 19

به ما عطا فرموده است. خداوند عالم به بعضی افراد نعمتی می‌دهد، قبل از آنکه استحقاق آن نعمت را داشته باشد. خداوند عالم می‌فرماید:

(إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ)

فضل (و موهبت نبوت و عقل و منطق، در انحصار کسی نیست، بلکه) به دست خداست، و به هر کس بخواهد (و شایسته بداند)، می‌دهد.

سوره آل عمران (3): آیه 73

خدایا به این تفضلت، به این نعمت و به این ممتی که بر ما نهادی و علاقه و عشق به امام حسین را در سراسر وجودمان لبریز کردی، تو را سپاسگذاریم.

ماه محرم، ماه عزای اهل بیت پیامبر (علیهم السلام)

شب اول محرم، شب آغاز عزاداری امام حسین (علیه السلام) است. امام هشتم امام رضا (سلام الله علیه) می‌فرماید:

«كَانَ أَبِي عَ إِذَا دَخَلَ شَهْرَ الْمُحَرَّمِ لَا يُرَى ضَاحِكاً وَ كَانَتِ الْكِتَابَةُ تُغْلِبُ عَلَيْهِ حَتَّى يَمُضِيَ مِنْهُ عَشْرَةُ أَيَّامٍ

فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْعَاشِرِ كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمَ يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَ حُزْنِهِ وَ بُكَائِهِ»

الأمالی (للصدوق)، ابن بابویه، محمد بن علی، ناشر: کتابچی - تهران، 1376 ش؛ ص 128، ح 2

فرمود: پدرم امام موسی کاظم وقتی اول محرم می‌آمد، غصه و اندوه تمام وجود آن بزرگوار را فرا می‌گرفت. در طول محرم به ویژه دهه اول لب‌های امام کاظم به خنده و تبسم گشوده نمی‌شد.

وقتی که روز عاشورا فرا می‌رسید، از گریه و ناله و ضجه و بی‌تابی، آنچنان متأثر می‌شد که هر نگاه‌کننده‌ای را به گریه وامی‌داشت.

من قبل از آنکه در رابطه با عزا و گریه برای امام حسین و برافراشته شدن پرچم امام حسین (علیه السلام) سخن بگویم، چند نکته را خدمت بینندگان عزیز اشاره می‌کنم. امیدواریم این نکات همگی مایه دلگرمی ما باشد.

دوستان عزیز غفلت نکنیم. یک پرچم یا دو پرچم سیاه بر بالای در خانه یا پشت بام خود آویزان کنیم. در داخل خانه خود پرچم‌های سیاه آویزان کنیم.

فتوای آیه‌الله خوئی: سفر خوفی، سفر معصیت است!!

نکته‌ای که ضرورت دارد ما در همین شب اول به عنوان مقدمه به آن اشاره کنیم، این است که عزیزان ما دقت کنند مسئله عزاداری و گریه و به پا داشتن اقامه عزا برای امام حسین با گوشت و پوست و استخوان و رگ ما آمیخته است.

هیچ چیزی ما را از این عزاداری باز نمی‌دارد، اما با توجه به قضایایی که ما امروز با آن مواجه هستیم و مهمان ناخوانده و ویروس منحوس کرونا در جامعه منتشر شده است دقت کنیم کاری نکنیم که خدای ناکرده اعمال ما مرضی اهل بیت نباشد.

خدا نکند ما جزء کسانی باشیم که تصور می‌کنیم کار خوبی می‌کنیم، حال آنکه کاری زشت انجام می‌دهیم.

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا * الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ هُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ

(صُنْعًا)

بگو آیا به شما خبر دهیم که زیانکارترین (مردم) کیانند. آنها که تلاشهایشان در زندگی دنیا گم (و نابود) شده، با اینحال گمان می‌کنند کار نیک انجام می‌دهند!

سوره کهف (18): آیه 103 و 104

آیت الله رضا زاده یکی از فقهای بزرگ مشهد هستند که درس خارج تدریس می‌کنند. ما خدمت ایشان ارادت داریم و چندین جلسه خدمت ایشان رسیدیم. ایشان در بحث امامت و ولایت و پاسخ به شبهات، ید طولایی دارند.

ایشان نقل می‌کردند که همراه با آیت الله عبادی امام جمعه سابق مشهد در زمان رژیم سابق، قاچاقی به زیارت امام حسین می‌رفتیم.

آیت الله عبادی احتیاطاً نمازشان را جمع می‌خواندند و می‌فرمودند: آیت الله خوئی فرموده است اگر سفر، سفر خوفی باشد و انسان در سفری به جان خود بترسد نباید به آن سفر اقدام کند. اگر برود، سفر معصیت شمرده می‌شود و نمازش تمام است.

ما به نجف رفتیم و خدمت آیت الله العظمی خوئی رسیدیم. علت این قضیه را سؤال کردیم و گفتیم: آقا جان! ما در گذشته داریم که بعضی افراد جانشان به خطر می‌افتاد، اما ائمه اطهار اجازه می‌دادند به زیارت امام حسین مشرف شوند. افرادی بودند که به خاطر زیارت، دستشان را می‌دادند یا جانشان را می‌دادند. این فتوای شما بر چه مبنایی است؟

آیت الله العظمی خوئی به صراحت فرمودند: در آن زمان زیارت امام حسین متروک شده بود و مردم توجه نداشتند. ائمه اطهار مردم و شیعیان را تشویق و ترغیب می‌کردند تا این زیارت ترک نشود و حرم امام حسین خالی از زائر نباشد.

در عصر ما این چنین نیست. الحمدلله از همه جای دنیا به زیارت امام حسین می‌آیند و همیشه حرم امام حسین مملو از عاشق و زائر است. در این عصر اگر کسی به جان خودش بترسد و به زیارت امام حسین برود، قطعاً سفرش سفر معصیت است.

سفری که شما کردید و قاچاقی آمدید و ترس و خوفی داشتید، نه تنها ثوابی برای شما نوشته نمی‌شود، بلکه این سفر شما، سفر گناه است و باید حتماً نمازتان را تمام بخوانید.

برگزاری یا عدم برگزاری عزای سیدالشهداء در ایام بیماری کرونا

عزیزان دقت کنند بعضی از آقایان کاسه داغ‌تر از آتش شدند و بدون توجه به وضعیت کنونی و موقعیتی که ما در این مقطع زمانی داریم کار می‌کنند. دقت کنیم شاید این بیماری مسری، سرایت کند و در اجتماع موجب بیماری و کشته شدن دیگران باشد.

کلیپ‌هایی از چند تن از این آقایان در فضای مجازی پخش شد. ایشان عزاداری را با دفاع از حرم حضرت زینب (سلام الله علیها) و حرم امام حسین مقایسه کردند. آن‌ها می‌گفتند که در آنجا مردم یقین داشتند کشته می‌شوند، اما برای دفاع از حرم رفتند.

ظاهراً این عزیزان قدری دقت نمی‌کنند. بحث مدافعین حرم با وضع عزاداری برای امام حسین قیاس مع الفارق است؛ بلکه جزء قیاس‌های شیطانی است. بحث دفاع از حرم چیزی نبود که به این سادگی بتوان از کنار آن گذشت و جایگزینی برای آن درست کرد.

در گذشته اطلاعیه‌ای منتشر شد که نزدیک به سی و هشت تن از بزرگان عربستان سعودی و مفتیان و اساتید دانشگاه عربستان، امضاء کرده بودند که باید حرم امام حسین، حرم حضرت امیرالمؤمنین و حضرت حضرت زینب در شام ویران شود.

مضاف بر این، بحث عراق و سوریه نبود، بلکه نسخه را برای ایران پیچیده بودند. آن‌ها نه به ناموس مردم رحم می‌کردند و نه به اطفال مردم رحم می‌کردند.

در آن زمان بحث دفاع از حرم اهل بیت که علم و نشانه‌های تشیع است و دفاع از ناموس مسلمانان و دفاع از جان مسلمانان مطرح بود.

«مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ بِمَنْزِلَةِ الشَّهِيدِ»

الكافی، نویسنده: کلینی، محمد بن یعقوب، محقق / مصحح: غفاری علی اکبر و آخوندی، محمد، ج 5،

ص 52، ح 3

بحث آنجا، غیر از بحث اینجاست. بنابراین بنده معتقدم این عزیزان تجدید نظر کنند و خدای ناکرده برخلاف آنچه مراجع بزرگوار عظام تقلید فتوا دادند عمل نکنند.

بنده کاری با ستاد مبارزه با کرونا که خود مقام معظم رهبری فرمودند که تابع نظرات آنها هستم، ندارم. این افراد شاید نظر ستاد مبارزه با کرونا را قبول نکنند، اما این که مراجع بزرگوار ما همگی به میدان آمدند، بحث فرق می‌کند.

آیت الله سیستانی، آیت الله وحید خراسانی، آیت الله صافی گلپایگانی، آیت الله مکارم شیرازی، آیت الله سبحانی و دیگران همه و همه بر این قضیه فتوا دادند.

دوستان کاری نکنید فردا وهابیت به ما طعنه بزنند. آن‌ها بگویند که علمای ما گفتند به خاطر بیماری کرونا حج را تعطیل کنید. آنها حج را تعطیل کردند و مراسم حجی با تمام پروتکل‌های بهداشتی اجرا کردند.

کاری نکنید که آنها بگویند ما وهابی‌ها چطور به حرف بزرگان و مفتیانمان عمل می‌کنیم، اما شیعیان به قول بزرگان و مراجع خود عمل نکردند. من از همه عزیزان و بزرگواران تقاضا می‌کنم که قدری دقت کنند.

من روایتی را از کتاب «من لا یحضره الفقیه» که یکی از کتب اربعه شیعه است، می‌خوانم. «شیخ صدوق» نقل می‌کند که من در این کتاب روایاتی را آوردم که حجت بین من و خدای من است.

اضافه بر اینکه این روایت در کتاب «من لا یحضره الفقیه» جلد 3 صفحه 556 حدیث 4914 نقل شده است؛ در کتاب «أمالی» اثر «شیخ صدوق» صفحه 301 و کتاب «مکارم الأخلاق» اثر «مرحوم حسن طبرسی» صفحه 436 نیز نقل شده است.

من از عزیزان تقاضا دارم که به این روایت دقت کنند. من ندیدم بزرگان و عزیزانی که در جلساتشان مطالب را مطرح می‌کنند، به این روایت اشاره کرده باشند.

امام صادق (علیه السلام) از رسول گرامی اسلام روایت مفصلی نقل می‌کند. این روایت که چندین صفحه است، وصیت‌های رسول اکرم به حضرت امیرالمؤمنین (سلام الله علیه) است. در روایت آمده است:

«إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى كَرِهَ لَكُمْ أَيْتُهَا الْأُمَّةُ أَرْبَعًا وَ عِشْرِينَ خَصَلَةً وَ نَهَاكُمْ عَنْهَا»

خداوند عالم از بیست و چهار صفت و خصلت نهی کرده است و سفارش کرده است که امت اسلامی آنها را انجام ندهند.

عزیزان خوب دقت کنند که من عبارت عربی روایت را می‌خوانم.

«وَ كَرِهَ أَنْ يَكَلَّمَ الرَّجُلُ مَجْدُومًا إِلَّا أَنْ يَكُونَ بَيْنَهُ وَ بَيْنَهُ قَدْرُ ذِرَاعٍ»

اگر کسی گرفتار بیماری جذام است، از او با یک متر فاصله قرار بگیرد مبادا به شما سرایت کند.

ان شاء الله خداوند این بیماری را از همه دور کند. جذام بیماری است که وقتی انسان به آن مبتلا می‌شود، اعضای بدن را از حرکت می‌اندازد و چه بسا باعث فلج شدن بعضی از اعضای بدن شود. همانطور که کرونا ریه و بعضی از اعضای بدن را از کار می‌اندازد.

«وَقَالَ فِرٌّ مِنَ الْمَجْدُومِ فِرَارَكَ مِنَ الْأَسَدِ»

از کسی که بیماری مسری دارد فرار کنید، همانطور که از شیر درنده فرار می‌کنید.

من لا يحضره الفقيه، نویسنده: ابن بابویه، محمد بن علی، محقق / مصحح: غفاری، علی اکبر، ج 3،

ص 556، ح 4914

این سخن امام صادق است، سخن امیرالمؤمنین است، سخن رسول گرامی اسلام است. آیا با این وضع بازهم حاضریم بگوییم که بیماری کرونا اسیر دست امام حسین است؟! مگر بیماری جذام اسیر دست این بزرگواران نبود؟!

به تعبیر آیت الله العظمی خوئی ائمه اطهار ولایت تامه بر تمامی ما سوی الله دارند، اما خودشان دستور دادند و به ما امر فرمودند. آن بزرگواران خود به ما دستور دادند که در بیماری‌ها به دکتر مراجعه کنید.

«مرحوم مجلسی» در کتاب «بحارالانوار» جلد 59 صفحه 65 روایتی از امام باقر (علیه السلام) نقل می‌کند که شخصی از حضرت سؤال می‌کند:

یابن رسول الله! گاهی اوقات ما بیمار می‌شویم، اما دکتر یهودی و نصرانی است. آیا به او مراجعه کنیم یا خیر؟! حضرت در جواب فرمودند: اشکالی ندارد. شفا دست خداوند است و آنها وسیله هستند.

در این زمینه بنده سخن زیاد دارم، اما به همین اندازه اکتفا می‌کنم. بنده تنها روایتی را که «مرحوم حسن بن فضل طبرسی» صاحب کتاب «مکارم الأخلاق» صفحه 362 آورده است را برای شما می‌خوانم.

«مرحوم شیخ حرّ عاملی» در کتاب «وسائل الشیعه» جلد 2 صفحه 409 و «مرحوم علامه مجلسی» در کتاب «بحارالانوار» جلد 59 صفحه 66 روایتی از امام صادق (علیه السلام) آورده است که حضرت می‌فرماید:

«إِنَّ نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ مَرِيضٌ»

یکی از انبیاء بیمار شد.

«فَقَالَ لَا أَتَدَاوِي حَتَّى يَكُونَ الَّذِي أَمْرَضَنِي هُوَ الَّذِي يَشْفِينِي»

و فرمود: من به فکر درمان نمی‌افتم، تا خدایی که مرا بیمار کرده است شفا دهد.

«فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ لَا أَشْفِيكَ حَتَّى تَتَدَاوَى فَإِنَّ الشُّفَاءَ مِنِّي»

خداوند عالم به او وحی کرد: هرگز تو را شفا نمی‌دهم مگر اینکه مداوا کنی.

«فَإِنَّ الشُّفَاءَ مِنِّي وَ الدَّوَاءُ مِنِّي»

زیرا شفا از من است و دوا هم از من است.

«فَجَعَلَ يَتَدَاوَى فَأَتَى الشُّفَاءَ»

پیغمبر به دنبال این وحی مداوا کرد و خداوند به او بهبودی بخشید.

مکارم الأخلاق، نویسنده: طبرسی، حسن بن فضل، ص 362، باب فی معالجة المريض

بنابراین ما از عزیزانمان در هرکجا هستند تقاضا می‌کنیم اصول بهداشتی که مراجع عظام تقلید، بزرگان، علما و مقام معظم رهبری تأکید داشتند قطعاً رعایت کنند.

خدای ناکرده کاری نکنیم که تصور کنیم کار خوبی انجام می‌دهیم، اما در حقیقت گناه و معصیت باشد.

قرار شد ما هرشب بیست دقیقه‌ای قبل از مداحی و برنامه‌هایی که عزیزانمان دارند، در خدمت بینندگان عزیزمان باشیم.

پاداش گریه بر مصائب اهل بیت (علیهم السلام) به نقل «احمد بن حنبل»!

بنده می‌خواهم روایتی را از کتب اهل سنت نقل کنم و عرایضم را خاتمه دهم. «احمد بن حنبل» رئیس حنابله یکی از امامان اهل سنت است که وهابی‌ها او را امام خود قرار دادند.

ایشان کتابی به نام «فضائل الصحابة» دارد که در جلد دوم صفحه 675 حدیث 1154 روایتی از امام حسین (علیه السلام) فرزند رسول گرامی اسلام نقل می‌کند. حضرت می‌فرماید:

«مَنْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ فِينَا دَمْعَةً، أَوْ قَطَرَتْ عَيْنَاهُ فِينَا قَطْرَةً، أَنْوَاهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ الْجَنَّةَ.»

هرکسی در مصیبت ما اشکش جاری شود یا یک قطره اشک از چشمش بریزد، خداوند عالم بهشت را به او پاداش می‌دهد.

فضائل الصحابة، اسم المؤلف: أحمد بن حنبل أبو عبد الله الشيباني، دار النشر: مؤسسة الرسالة - بيروت

- 1403 - 1983، الطبعة: الأولى، تحقيق: د. وصی الله محمد عباس، ج 2، ص 675، ح 1154

این سخن «علامه مجلسی» و «شیخ طوسی» و «شیخ صدوق» و دیگر علمای شیعه نیست، بلکه روایتی است که «احمد بن حنبل» رئیس حنابله یکی از فرق بزرگ اهل سنت آن را نقل می‌کند.

ان شاء الله امیدواریم در این زمینه در شب‌های آینده قدری بیشتر با بینندگان عزیز صحبت کنیم که عشق به امام حسین (علیه السلام) و اشک برای امام حسین چه جایگاهی دارد.

آقا زاده «علامه امینی» یک شب مهمان ما بودند. ایشان برای من نقل کردند و گفتند: پدرم را در خواب دیدم و از او پرسیدم در برزخ چه خبر است؟!

قطعاً کتاب «الغدیر» و زحماتی که برای امیرالمؤمنین کشیدید، قطعاً خیلی به داد شما رسید و مشکلات شما را حل کرد.

پدرم گفت: پسر! در عالم برزخ همه بازارها کساد است. تنها یک بازار رونق دارد و آن هم بازار امام حسین است. در برزخ تنها دو چیز به داد من رسید؛ زیارت امام حسین و گریه برای امام حسین.

امیدواریم که خداوند عالم ما را جزء عزاداران و گریه کنندگان بر امام حسین (علیه السلام) قرار بدهد.

روایت امام صادق را به خاطر داشته باشیم که فرمودند:

« إِذَا أَقْشَعَرَ جِلْدُكَ وَ دَمَعَتْ عَيْنَاكَ فَذُونَكَ ذُونَكَ فَقَدْ قُصِدَ قُصْدُكَ »

وقتی قلبتان شکست و چشمتان اشک آلود شد، فرصت را غنیمت بشمارید که وقت اجابت دعا رسیده است.

الكافي (ط- الإسلامية)؛ کلینی، محمد بن یعقوب بن اسحاق، محقق / مصحح: غفاری علی اکبر و

آخوندی، محمد؛ ناشر: دار الکتب الإسلامية، تهران - 1407ق؛ ج2، ص 478، ح 8

اگر خداوند عالم بخواهد حاجت کسی را بدهد، قلب محزون و چشم اشک آلود می‌دهد و اینها نشانه اجابت دعاست.

خدایا به آبروی امام حسین فرج فرزند آن بزرگوار و منتقم خون سیدالشهدا را نزدیک بگردان و ما را از یاران خاصش قرار بده. خدایا حوائج همه ما و بینندگان ما را برآورده نما. خدایا دعاهای ما را به اجابت برسان.

والسلام علیکم و رحمة الله و برکاته